

MỘT KỶ NIỆM VỚI TRUNG TÁ LÊ QUANG SINH, LIÊN ĐOÀN TRƯỞNG LIÊN ĐOÀN SINH VIÊN SĨ QUAN TRƯỜNG BỘ BINH, THỦ ĐỨC.

(Lời người viết: Khoảng 12 giờ đêm thứ Năm 15 tháng 2 năm 2024, đang đọc báo mạng, đột nhiên nhận được tin nhắn của bạn Hà Văn Duyệt, cho hay Niên Trưởng Lê Quang Sinh vừa qua đời tại Texas. Lòng tôi bỗng nhiên chùng xuống, mắt cay cay, rồi không nghĩ gì thêm, vội viết một mạch những hàng chữ này, mong gửi Gió, theo Mây đến tiễn đưa Linh Hồn Niên Trưởng về chốn nghỉ ngơi miên viễn.)

Năm 1968-1970, tôi mang cấp bậc Thiếu Úy, Sĩ Quan Cán Bộ Trung Đội Trưởng, trách nhiệm huấn luyện các Sinh Viên Sĩ Quan Thủ Đức (1). Chỉ huy trực tiếp tôi là Đại Úy Hồ Ngọc Luyện, Đại Úy Nguyễn Bá Phẩm là Tiểu Đoàn Phó, Thiếu Tá Trần Văn H. là Tiểu Đoàn Trưởng. Vị tổng chỉ huy Liên Đoàn SVSQ là Trung Tá Lê Quang Sinh. Vì một lý do muốn bắt chước Mỹ, nên vị Tiểu Đoàn Trưởng của tôi bất ngờ ra lệnh họp Tiểu đoàn, buộc thay đổi phương pháp huấn luyện. Trước hết là buộc các SVSQ phải tập thể lực mạnh như các SVSQ Hoa Kỳ, thí dụ phải hít đất ít nhất 50 cái, nhẩy xôm 20 cái, quay nón sắt 20 vòng và lúc nào cũng chạy, không được đi bộ... Khi nhận lệnh này, tôi lập tức phản đối. Tôi nói: “Thưa Thiếu Tá, tôi không thể thi hành lệnh này được, vì khi tôi thụ huấn ở Quân Trường Mỹ, tôi được ăn uống đầy đủ, mỗi bữa một miếng bít tết bự, một quả táo, một ly sữa... cho nên tôi có thể hít đất 100 cái, hít xà ngang 20 cái, chạy với súng đạn 19 cây số... Còn ở đây, các anh SVSQ chỉ có một miếng thịt mỏng lét, thổi mạnh cũng bay, hoặc được 1 quả trứng một bữa...ăn uống thiếu thốn như thế, làm sao mà buộc họ tập giống Mỹ được! Việc này giống như nịnh Mỹ vậy. Cho nên tôi không thi hành.” Ông TĐT nghe tôi trình bày thì đỏ mặt, giận dữ, nhưng vì tôi nói có lý, nên ông đành thôi. Nhưng sau đó, trong một buổi họp Tiểu Đoàn, ông lại ra một cái lệnh quái gở nữa: bắt mỗi SVSQ phải điền vào một tờ giấy Nhận Định về tư cách của bạn mình, thí dụ như có học tập đầy đủ không? có trốn học không? v..v. Một lần nữa, tôi giơ tay phản đối: “Trình Thiếu Tá, lệnh này tôi không thi hành. Không thể nào bắt các SVSQ làm ăng tên, gián điệp, báo cáo nhau! Như vậy, sẽ mất tình chiến hữu, làm cho sinh hoạt thêm căng thẳng vô lối.” Ông TĐT tức điên lên, mắt đỏ ngầu như muốn ăn thịt tôi. Nhưng khi thấy cả Tiểu Đoàn về phe với tôi, ông bỏ đi, nhưng không chịu thua tên Thiếu Úy ranh này. Đúng hôm 30 Tết, tôi trực Đại Đội. Ông Đại Úy Tiểu đoàn Phó bước vào, hậm hực chỉ tay vào tôi, nói gằn giọng: “Thiếu Úy Tiến! Anh là sĩ quan vô kỷ luật! Anh luôn chống đối Tiểu Đoàn Trưởng! Tại sao Thiếu Tá TĐT ra lệnh, mà anh không thi hành còn kêu gọi người khác cũng không làm? Anh muốn vào tù hả?” Tôi “hừm” một cái rõ to: “Tôi không thi hành vì lệnh vô lý, hành hạ SVSQ tầm bậy! Nịnh Mỹ cũng vừa phải thôi. Dân tộc ta có truyền thống khác, không thể vì nịnh Mỹ mà mất tình chiến hữu.” Ông Đại Úy nói to: “Anh dám nói thẳng với Thiếu Tá TĐT như thế không?” Tôi nổi điên lên, cũng gầm lên: “Nói thì nói, sợ quái gì?” Rồi tôi nhắc điện thoại lên, gọi ông TĐT: “Này, Thiếu Tá, tôi nói thẳng vào mặt ông: ông ăn cứt Mỹ mà khen nó thơm hả? Mẹ kiếp! Thối hoắc!”

Nghe tôi gầm lên trong máy, ông Đại Úy hoảng, bỏ đi luôn, còn ông Thiếu Tá TĐT gọi ngay cho Quân Cảnh lên bắt tôi đi nhốt. Hai ông Quân Cảnh phóng xe dí lùn tới cửa văn phòng. Vừa thấy ông Thượng Sĩ Quân Cảnh bước vào, tôi nổi điên, rút ngay súng Colt ra, lên đạn, chĩa thẳng vào mặt ông ta, và chửi tục: “Đ.M. Thằng nào bước tới trước, tao bóp cò, là vợ con mày khóc hết nước mắt!” Ông Quân cảnh thấy người điên, thì hoảng quá, bước lùi ngay, miệng nói lớn: “Tôi không thấy gì nha! Không biết

gì nha!” rồi de xe chạy mất tiêu. Tôi lẳng lặng vào phòng, sắp hết quân trang vào balô, đeo súng Colt, khoác khẩu M-16 vào vai, rồi đi như chạy lên văn phòng Trung Tá Liên Đoàn Trưởng. Tôi gõ cửa, chào kính, để khẩu Colt cùng cây M-16 lên bàn Trung Tá, rồi đứng nghiêm, trình diện: “Thưa Trung Tá, xin Trung Tá cho tôi ra đơn vị tác chiến trong vòng 24 giờ. Tôi không muốn làm việc ở đây nữa. Tôi là lính tình nguyện, hai anh tôi đã ở trong quân ngũ, tôi được miễn dịch, nhưng vẫn muốn đi lính để phục vụ đất nước, nhưng tôi không thể phục vụ cho ông Thiếu Tá nịnh Mỹ, hành anh em như ông kia.”

Trung Tá Liên đoàn Trưởng từ tốn nói: “Anh bình tĩnh. Việc anh làm vừa rồi, tôi có báo cáo hết. Tội anh nặng lắm. Chửi Sĩ Quan chỉ huy, dùng súng hăm dọa quân cảnh. Cho nên, không thể tha cho anh được, vì như thế là mất Quân Kỷ, mà cũng không thể phạt anh, vì anh làm đúng khi bên vực SVSQ, nếu phạt anh nặng thì anh bất mãn, sẽ làm bậy nữa (2). Bây giờ thế này nhé: Ông TĐT ký giấy phạt tù anh 9 ngày trọng cấm, ghi vào hồ sơ, cấm không được thăng thưởng, lên lon. Nhưng tôi chỉ giữ anh trong nhà tù 3 ngày thôi. Vẫn giữ giấy phạt anh 9 ngày trọng cấm, nhưng không ghi vào hồ sơ. Được không?” Nghe vị chỉ huy nói thế, tôi phục lăn, “vâng, dạ” luôn. Trung Tá Liên Đoàn Trưởng còn nói: “Anh có nguyện vọng gì, nói tôi nghe.” Tôi thưa: “Trình Trung Tá, cho tôi sang Tiểu đoàn khác.” Ông gật đầu luôn, và nói: “Thế này nhé, hôm nay 30 Tết, anh trình diện nhà tù đi, rồi chiều nay, tôi đến đón anh về nhà tôi đón Giao Thừa, xong anh lại vào tù cho hết 3 ngày.”

Thật sự, tôi vốn là lính ba gai (2), nhưng thấy vị chỉ huy như thế, thì phục sát đất. Tôi vui vẻ về trại, vác chăn, chiếu vào nộ mạng nhà tù. Thấy tôi bước vào, ông Thượng Sĩ Quân Cảnh già chưa chát nói: “Mẹ kiếp, thời gian Thiếu Úy đi lính không bằng tôi chơi điếm bị đau lậu, mà làm tàng!” Ông nói xong, lại sợ tôi nổi khùng, nên nhỏ nhẹ: “Đấy nhé, tôi không bắt ông, mà ông tự đến, thì ông tự đi, muốn đi thì đi, tôi không cản!” Tôi cười hì hì, không nói gì, chỉ lẳng lặng kiểm chỗ trải chiếu ra nằm ngủ thẳng cẳng.

Chiều đó, y hẹn, Trung Tá Lê Quang Sinh đến cửa nhà tù đón tôi. Đó là một kỷ niệm với người Chỉ Huy nhân hậu và tài năng. Nhớ mãi không quên. Ngày nay, ông mới vừa qua đời, xin một lời chào kính với tất cả sự kính trọng. Nguyên xin Chúa nhân lành đón Ông về chỗ nghỉ ngơi của các anh hùng, hào kiệt Việt Nam.

Lính già Chu Tất Tiến.

(1) Năm 1967, nghe tin Việt Cộng liên tục pháo kích vào khu dân cư, đập mô, giật mìn, đốt xe đồ... tôi lẳng lặng xin nhập ngũ khóa 25 Thủ Đức.

Sáu tháng sau, tôi được sang thụ huấn quân trường Mỹ từ tháng 10/1967 đến 10/1968 thì về nước, phục vụ tại trường Sĩ Quan Thủ Đức.

Đến 1971, tôi lại xin đi học tại Trường Đại Học Chiến Tranh Chính Trị, tốt nghiệp Thủ Khoa, về trình diện Trường, được bổ nhiệm làm Trưởng Ban CTCT kiêm Trưởng ban An Ninh, kiêm Quản Lý Hội Quán Sinh Viên.

Đầu năm 1973, với cấp số tương đương Thiếu Tá, tôi được đặc cách thăng lên Đại Úy. Nhưng chỉ một tuần lễ sau, biệt phái về trường Quốc Gia Hành Chánh, nên tôi vẫn coi mình chỉ là Trung Úy.

(2) Một lần, đang tập diễn hành ngày Quân Lực, một ông Đại Úy già muốn giật le, cứ mở miệng ra là “Đ.M”. Tôi nói nhẹ nhàng: “Ông đừng chửi mẹ tôi! Không được đâu!”

Ông lại chửi tôi lần thứ ba: “Đ.M. mày! Thằng nhóc! Tao chửi Đ.M mày đó, làm gì tao?”

Tôi hét lên: “Mày chửi mẹ tao, tao đâm mày chết!” rồi vung gươm đâm vào bụng ông. May mắn có Thiếu Tá Phan Thọ Hạnh, Sĩ Quan Võ Bị Đà Lạt, đứng gần, nhanh như chớp, vung kiếm lên, gạt được mũi kiếm của tôi khi đã thọc qua lần vải áo làm rách một mảng áo. Lập tức, hai ông Quân Cảnh nhảy tới, đè sấp tôi xuống, còng tay liền. Tưởng cuộc đời tôi đã đóng, nhưng Trung Tá Tham Mưu Trưởng Đào Đức Chinh chứng kiến từ đầu, biết tôi nổi điên vì mẹ bị chửi bậy, nên ông phát tay ra lệnh cho Quân Cảnh thả tôi ra.

Nguồn: vietsqu...@aol.com <vietsqu...@aol.com>

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/ChuTatTien.html>

www.vietnamvanhien.net

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 9700 TÁC PHẨM